

Bence En Güzeli de Bu Oldu

— kul mehmet · 08 Temmuz 2016

Yaslanmadım göğsüne hafif bir bulut gibi
Yağmur olup yağamadım kuruyan gönül toprağına
İkimizin de kurudu çöle döndü gönlümüz
Ne sen beni hatırladın bir daha
Ne ben seni hatırladım gittiğın gündən beri
En güzeli de işte bu oldu

Bir anda beraberce unuttuk
Topladık yarına dair hayallerimizi
Gömdük kurak gönül toprağımıza
Ne sen geceye beni sordun
Nede ben seni yıldızlara sordum
Ne güzel oldu ikimizde karanlığa gömüldük
Yarınlarımız
Hayallerimiz
Düşlerimiz bizimle beraber yok oldu bir anda
En güzeli de işte bu oldu
Aniden bir musalla taşına yatan
Aniden kara toprağına gömülen iki yabancı gibi
Ne ağlayanımız vardı
Nede bizi saracak bir tutam ot vardı
Nede toprağıımızda yetişecek bir gül vardı
Üstümüzde yetişecek bir şeyin olması zaten mümkün değildi
Gönüllerimiz toprağı o gün kurumuştı
Aynı bizim gibi
Kurak olması çok güzeldi sanki

Ayrılık hasret yetişmedi üzerinde
Ağlatmadı yakmadı ayrılık hasret bizi
İşte en güzeli de işte bu oldu
Sessizlik gibi sessizce yok olduk kaybolduk
Ne senden bir iz
Ne benden bir iz gözyaşı kalmadı
Bir anda bitti
Şimdi etrafımızda farkında mısın bilmem

Ne kuşlar öter nede güneş doğar
Ötmesin kuşlar seni bana hatırlatır
Doğmasın güneş gözlerindeki parıltıyı hatırlatır
Karanlık ne güzel bizi saklayan
Bizi bize hatırlatmayan bir dost arkadaş
Işık olsaydı etrafımızda
Boynumuzun büküklüğünü göreceğüz üzülecektik
Sevgililer ele ele yürürken biz yalnızlığımdan acılar duyacaktık
Gözyaşlarından boğulacak nefessiz kalacaktık
Yok yok bu karanlık bizim için bir liman oldu
Hatta birden bire ayrılarak birbirimizi unutmamız da en güzeli oldu
Bence en güzeli de bu oldu
Mehmet Aluç-Kul Mehmet-